

VICENT RIBAS PRATS,
per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica,
Bisbe Ebusità

L'Evangeli permaneix immutable: és el mateix ahir, avui i sempre. No obstant això, tot el concernent a l'evangelització està cridat a renovar-se. Sant Joan Pau II va convocar a tota l'Església a una nova evangelització, entesa no com a canvi del missatge, sinó com a renovació en la manera d'anunciar-lo i transmetre'l. Aquesta novetat exigeix tres dimensions: una nova expressió que connecti amb els llenguatges contemporanis, nous mètodes adaptats al context sociocultural i a les noves tecnologies, i un nou ardor que neix d'un convenciment transformat per la trobada personal amb Crist.

Han transcorregut dècades des de la crida que sant Joan Pau II fes a la nova evangelització. Amb aquest motiu el llavors cardenal Joseph Ratzinger, posteriorment Benet XVI, va escriure el 19 de gener de 2001 en *L'Osservatore Romano*: *Evangelitzar significa mostrar aquest camí, ensenyar l'art de viure. Jesús declara a l'inici de la seua vida pública: "Ell m'ha ungit per a portar les bones noves als pobres" (Lc 4,18). Això vol dir: Jo tinc la resposta a la vostra pregunta fonamental; us enseny el camí de la vida, el camí de la felicitat. Millor encara: Jo sóc aquest camí. La pobresa més profunda és la incapacitat d'alegrar-se, el fastig de la vida considerada absurda i contradictòria. Aquesta pobresa està més disseminada i es presenta en diferents formes, tant en les societats materialment riques com als països en desenvolupament. La incapacitat d'alegrar-se pressuposa i genera la incapacitat d'estimar, provoca l'enveja, l'avarícia, tots els vicis que marceixen la vida de cadascun i del món. Per aquest motiu necessitem una nova evangelització* (*La nova evangelització*, p. 7).

La nova expressió ha de portar-nos a connectar amb persones concretes. Un llenguatge incomprensible, desconnectat de la realitat sociocultural de nens, joves, adults i ancians, més que acostar distàncies, les incrementa. En tal cas, no seria necessària cap "nova evangelització", perquè l'anterior ja complia aquesta funció.

El mètode també ha de ser renovat. En el mateix text, el cardenal Ratzinger afirmava: *És cert que hem d'utilitzar raonablement els mètodes moderns per a fer-nos escoltar, o millor dit, per a fer accessible i comprensible la veu del Senyor. No busquem ser escoltats nosaltres, ni volem augmentar el poder i l'extensió de les nostres institucions; volem servir al bé de les persones i de la humanitat, donant espai a Aquell que és la Vida*.

La vida cristiana ha de manifestar amb tota claredat que pretenem servir al bé de les persones i de la humanitat, donant espai a Crist. No es tracta de debatre qüestions de fe, sinó d'una cosa distinta i complementària: saber viure com a cristians, saber viure segons l'Evangeli. Si els qui reben el missatge no perceben ni el sentit ni la finalitat del que se'ls proposa, convé detenir-se i buscar altres alternatives.

Per a això és imprescindible escoltar la gent: *Qui diu la gent que sóc jo?* Davant aquesta pregunta sorgeix sovint la por d'escoltar, a prendre en consideració les opinions alienes i a valorar el grau de veritat que pugui haver-hi en elles, fins i tot quan siguin respostes desconcertants, contràries als nostres esquemes mentals prefixats, respostes que ens facin reconsiderar el nostre estil de vida. Són, en definitiva, respostes que ens insten a sortir de nosaltres mateixos, dels nostres espais aparentment oberts, i a ser més d'aquest món: no sols per a atendre les seues necessitats des de Càritas –tasca que ja es realitza amb bona valoració–, sinó perquè les persones sentin que vivim amb elles, no des d'una posició de superioritat, com ocorre a vegades en creure'ns amos i administradors de la veritat, jutjant a tots i a tot, sinó compartint l'Evangeli: ensenyant-ho, aprenent-ho i testimoniant-ho.

No hi ha millor mètode per a ensenyar l'Evangeli que viure'l i testimoniar-lo. Viure evangèlicament amb sentit, amb plenitud i amb coratge, donant cabuda en el nostre existir als altres. En aquesta obertura a l'altre l'Evangeli es converteix en testimoniatge de vida, perquè obrint-nos als altres donem espai –en això de comú que té l'espai: l'Església, les parròquies i comunitats cristianes– a Aquell que és l'Evangeli. En cap lloc va dir Jesús: *"Repeteix el que s'ha dit per mi!"*; sinó: *"Segueix-me!"*. Això significa que a cap dels seus deixebles va exigir primer una confessió de fe, sinó que els va cridar al seguiment en la pràctica. El decisiu no és a dir "Senyor, Senyor!", sinó fer la voluntat del Pare que està en els cels. Per a això, Crist és, en tot el seu parlar i fer, en el patiment i en la mort, la gran figura conductora central, des del principi, al llarg dels segles, fins als nostres dies (cf. Hans Küng, *El cristianisme. Essència i història*, Trotta, Madrid 2001, p. 65). *Segueix-me!* significa viure i pensar cristianament, anunciant la Bona Nova: l'Evangeli.

Per tant, es necessita un impuls renovat en l'anunci i en la transmissió de la fe. Es tracta de posar a Jesucrist en el centre i, en el camí indicat per "Evangelii gaudium", ajudar les persones a viure una relació personal amb Ell, per a descobrir l'alegria de

l'Evangeli. En un moment de gran fragmentació és necessari tornar als fonaments de la nostra fe, al "kerygma". Aquest és el primer gran compromís que motiva a tots els altres: portar a Crist "en les venes" de la humanitat (cf. Const. ap. Humanae salutis, 3), renovant i compartint la missió apostòlica: «El que hem vist i oïda, també us ho anunciem a vosaltres» (1 Jn 1,3). I es tracta de discernir les formes en les quals fer arribar la Bona Nova a tots, amb accions pastorals capaces d'interceptar a qui està més lluny i amb instruments adequats per a la renovació de la catequesi i dels llenguatges de l'anunci (Lleó XIV, Discurs a la Conferència Episcopal Italiana, 17 de juny de 2025).

Aquesta és la finalitat del Pla Pastoral Diocesà que per mitjà del present Decret vull implantar a la nostra Església particular d'Eivissa i Formentera, perquè, seguint les indicacions del Concili Vaticà II (cf. *Christus Dominus*, 33), tota l'acció pastoral de la Diòcesi s'ordeni a la salvació de les ànimes, fi suprema al qual han d'ordenar-se també les institucions i estructures eclesials.

Per tot això, dispòs:

1.- S'implanta en la Diòcesi d'Eivissa el Pla Pastoral Diocesà 2026-2030. Caminar junts per a fer noves totes les coses, el text íntegre de les quals s'acompanya al present Decret com a Annex, del qual forma part inseparable.

2.- El Pla Pastoral Diocesà tindrà una vigència de quatre anys, a comptar des del dia d'avui, i el seu desenvolupament es farà d'acord amb el calendari establert en el mateix Pla, que podrà ser prorrogat o revisat per Decret del Bisbe, sentit el Consell de Consultors i el Consell de Pastoral Diocesà.

3.- Els capellans, així com els responsables de les comunitats, moviments, associacions i grups presents en la Diòcesi, procuraran que el Pla Pastoral Diocesà de Pastoral inspiri la programació de les activitats pastorals de les seues respectives realitats, adaptant-lo a les circumstàncies pròpies de cada comunitat.

4.- S'encomana al Vicari Episcopal d'Evangelització la coordinació, l'impuls i el seguiment del Pla Pastoral Diocesà, en col·laboració amb el Consell de Pastoral Diocesà i les Delegacions diocesanes implicades.

5.- Al final de cada any o curs, s'avaluarà el grau d'aplicació del Pla, els resultats del qual es presentaran al Bisbe diocesà i als Consells diocesans, a fi d'orientar les oportunes adaptacions.

6.- Els mitjans necessaris per a l'execució del Pla Pastoral Diocesà seran a càrrec del pressupost ordinari de la Cúria Diocesana, sense perjudici de les aportacions de les parròquies i d'altres possibles fonts de finançament.

7.- Convid cordialment a tots els preveres, diaques, persones consagrades i fidels laics a acollir aquest Pla amb esperit de comunió i participació, convençuts que la força de l'evangelització quedarà molt afeblida si els qui anuncien l'Evangeli no són persones

noves, esperits nous, evangelitzats al seu torn per la fe i per l'amor (Sant Pau VI, Evangelii Nuntiandi, n. 76).

8.- Dispòs que el present Decret sigui llegit i fet públic en les parròquies de la Diòcesi el diumenge 22 de novembre, solemnitat de Jesucrist, Rei de l'Univers, que es publiqui en el Butlletí Oficial del Bisbat i es difongui pels mitjans de comunicació diocesans, i sigui conservat en l'Arxiu de la Cúria Diocesana.

Tot el que es disposa en aquest Decret es promulga de conformitat amb les normes del Codi de Dret Canònic, especialment els cànons 381 § 1, 394 § 1 i 495.

Donat a Eivissa a sis de novembre de dos mil vint-i-sis, memòria litúrgica dels Beats Joan Torres Torres i companys màrtirs d'Eivissa i Formentera.

+ Vicent Ribas Prats
Bisbe d'Eivissa

Per mandat de Sa Excª Rvdma.

Mª Fernanda Roa Nonide
Canceller Secretària General